

Arrest

nr. 117 816 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische/Armeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2013.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)”, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 12 november 2013 het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 29 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de "Wet van 29 juli 1991" wordt niet aangetoond.

Voorts voeren verzoekers de schending aan van art. 8 van het EVRM. Ook in dit kader beperken verzoekers, die blijkens het administratief dossier en de bestreden beslissing van Armeens nationaliteit zijn, zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting. Vooreerst stellen ze dat zij een heel hechte relatie met hun familie onderhouden, en dat het voor hen bijna onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven in Syrië op te bouwen, alwaar zij geen familieleden meer hebben. In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing zowel op verzoeker als zijn echtgenote betrekking heeft en wordt er herhaald dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat zij de Armeens nationaliteit hebben. Voorts wordt erop gewezen dat verzoekers nalaten aan te geven met welke andere personen zij een gezin vormen in België. In de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt evenmin aangegeven met welke andere personen zij een gezin zouden vormen in België. In casu wordt een gezinsleven in België niet aangetoond. Alleszins worden er geen hinderpalen aangetoond om het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, die allebei België moeten verlaten, in Armenië verder te zetten.

Waar verzoekers hun vriendenkring aanhalen en stellen dat zij geen sociale banden meer hebben met hun land van herkomst, dient erop gewezen te worden dat verzoekers deze elementen geenszins staven en zich aldus beperken tot loutere beweringen en zij tevens geenszins uiteenzetten op welke manier hierdoor voornoemd artikel 8 zou geschonden zijn. In de mate dat zij deze elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheden, kan erop gewezen worden dat hierop in de bestreden beslissing werden geantwoord, daar verzoekers deze elementen en artikel 8 van het EVRM reeds hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers maken evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekers als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijken aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperken tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt

om een door verzoekers gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van hun verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat verzoekers de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kunnen aanvoeren.

Verzoekers voeren geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 november 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 14 januari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen wel buitengewone omstandigheden op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te hebben aangehaald en voeren zij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen stellen dat de elementen in hun geheel moeten worden bekeken, zeker gezien de leeftijd van mevrouw, haar verslechterende gezondheidstoestand (ze kan geen zware reizen meer doen) en het feit dat ze geen vrienden of familie meer hebben in het land van herkomst en een leven in België hebben opgebouwd.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen en geeft een kleine opmerking met betrekking tot de procedure, met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledig losstaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

2.4 Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting, alwaar zij zich opnieuw beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. In dit kader wordt in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 12 november 2013 wordt gesteld. Er dient tevens op gewezen dat de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting, waarin zij enerzijds louter herhalen welke bepaling zij in hun inleidend verzoekschrift reeds geschonden achten, zijnde artikel 8 van het EVRM, en waarin zij anderzijds, overigens louter reeds aangehaalde elementen herhalen inzake hun leven en verblijf in België, alsook inzake hun vriendenkring en het gebrek aan sociale en familiale banden met hun land van herkomst, en dit zonder enige verdere duiding, geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en tot de elementen die zij hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 12 november 2013 werd aangegeven. Hetzelfde geldt waar de verzoekende partijen hierbij tevens, zonder meer, de volgende argumenten aangrijpen: *"leeftijd, verslechterende gezondheidstoestand (ze kan geen zware reizen meer doen)"*. Hierbij kan erop worden gewezen – zoals ook in voormelde beschikking wordt gesteld – dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke manier hierdoor voornoemd artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn. In de mate waarin zij deze elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheden, kan erop gewezen worden dat hierop in de bestreden beslissing werd geantwoord, daar de verzoekende partijen deze elementen en artikel 8 van het EVRM reeds hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen in de eerste bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikken over het

vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Waar de verzoekende partijen bij voormeld betoog aangeven van mening te zijn *“dat de elementen in hun geheel moeten worden bekeken”*, dient opgemerkt dat het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak de Raad daarenboven uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van *“de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)”*, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, en van artikel 8 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET